

Перад намі Сан Джавані Ратонда - месца, дзе жыў і працаваў св. айцец Піо, манах і стыгматык. Менавіта ў гэтае месца на поўдні Італіі на працягу года прыбываюць шматлікія паломніцтвы людзей, якія дзякуючы заступніцтву св. стыгматыка хочуць выпрасіць у Бога для сябе і сваіх блізкіх шматлікія ласкі. Жыхары гэтага гарадка не адзін раз былі сведкамі цудоўных вылячэнняў і шматлікіх навяртанняў, здзейсненых менавіта ў гэтым месцы яшчэ пры жыцці святога.

Мы ехалі па даліне і раптам заўважылі, што набліжаемся да гор. І калі па правым і левым нашых баках “праплылі” прыгожыя аліўныя сады, то наш праваднік паведаміў нам, што мы набліжаемся да гасцініцы, дзе будзем начаваць. Гэтая вестка была прынята намі з вялікай радасцю, бо мы ж начуем у Сан Джавані Ратонда – гарадку, што асвятляе сваёй прысутнасцю св. Піо. Мы не маглі паверыць уласным вачам і вушам, бо хутка ўбачым тое, што раней маглі паглядзець толькі па тэлебачанню ці ўбачыць і прачытаць у кнізе. Нягледзячы на змучанасць дарогай, мы знайшлі ў сабе яшчэ сілы наведаць кляштар, дзе з 1916 года аж да сваёй смерці ў 1968 г. знаходзіўся святы. †

Падчас малітвы ў антычным касцёле перад тым самым распяццем, перад якім св. Піо атрымаў стыгматы, нашу душу напоўніў невымоўны супакой. Угледваючыся ў крыж, мы задумаліся ў чарговы раз над тым, як моцна Бог любіць нас, калі спаслаў Свайго Сына вызваліць нас з-пад улады д'ябла і граху. Наведваючы базыліку св. а. Піо, мы прыйшлі да яго магілы, да якой маглі дакрануцца і на працягу хвіліны памаліцца пры ёй.

У наступны дзень адбылася св. Імша ў антычным касцёле ля алтара, дзе 22 верасня 1968 г. цэлебраваў сваю апошнюю св. Імшу а. Піо. Пасля літургіі падчас малітвы мы прасілі Бога за пасрэдніцтвам св. Піо аб благаславенні на далейшыя гады навучання ў семінарыі і, калі такой будзе Яго воля, на будучую працу на Божым жніве.

Мы ведалі, што а. Піо кіраваў рознымі малітоўнымі групамі, у яго было шмат духоўных сыноў і дачок. Нават перад сваёй смерцю святы заахвочваў да малітвы і духоўнага сыноўства, бо абяцаў, што “...калі я буду стаяць перад брамай Неба, то не ўвайду туды да той пары, пакуль не пройдзе туды апошні мой сын”. Гэтыя словы нам дадаюць бадзёрасці і дапамагаюць у складаных хвілінах жыцця, таму што ў асабе гэтага святога ў нас ёсць магутны заступнік перад Богам.

У нас было яшчэ шмат часу, каб памаліцца перад магілай святога, таму мы выкарысталі гэты час, памаліўшыся за нашых бацькоў, сяброў і ўсіх тых людзей, хто прасіў нас аб

малітве, і каму мы самі абяцалі гэтую малітву. Пазней наша група вырушыла ў
дальнейшае падарожжа, дзякуючы Богу за побыт і малітву ў месцы, асвечаным працай
святога айца Піо.